

Liktena lēmums

TIKŠANĀS. Laimonim Liepniekam par māju Valmierā, Stacijas ielā 47, ir ļoti senas atmiņas, grāmatnīcas vadītājai Ilgai Reinfeldei atmiņas par to tikai sāksies.

Andris Briedis

Valmierā, Stacijas ielā, darbību sākot grāmatu un kancelejas preču veikalām, tur ieradāmies kopā ar Laimoni Liepnieku. Šās mājas otrajā stāvā, ar skatu pret dzelzceļa staciju, ritējusi viņa agrā bērnība. Par to viņam ļoti daudz krāsainu atmiņu, arī par to, kā viņš, mātei pat nemanot, «Jaunākās Ziņas» un citas avīzes skatot, galvenokārt sludinājumus, lasīt iemācījies. No šīs mājas sākušās viņa skolas gaitas: netālajā pirmskolā, Smiltenes ielas stūrī. (Skolā gan nav bijis ko darīt...) Bet ēka tolaik saukta par Pētera Sījāta māju, tagadējās grāmatnīcas vietā tolaik bijis Krūma pulksteņveikals, darbnīca, SIA «Nika» vietā tolaik bijusi Lībieša pārtikas bo-

de. Tagad tai mājai Stacijas ielā 47., tolaik bijis 59. numurs. Mājas priekšā bijis grāvis, tam pāri — tiltiņš. Ielas otrā pusē bijusi slavenā dārznieka Nesaules skaistā māja ar ļoti kopto dārzu. Laimonim par Sījāta māju — tai vismaz simt gadu — un tās apkārtni ļoti daudz atmiņu, arī par visādām puiku nerātnībām, protams.

Grāmatnīcas direktore Zeltīte Burgmane atzīst, ka bijis sāpīgi aiziet no šīs ielas, taču tūlīt radies lēmums — atgriezties, jo arī šajā Valmieras daļā tāds veikals nepieciešams. Veikala atgriešanās notikusi, gan citā privātmājā, tas, viņa saka, ir likteņa lēmums.

Pirms tam šajās telpās bijis veikals «Becker». Pēc tā aiziešanas visus remontdarbus veicis

Vilis Tupuriņš, augstas klases meistars. Veikala vadītāja, pārdevēja ir Ilga Reinfelde, Valmieras grāmatnīcā nostrādājusi jau 14 gadus. Viņa zina teikt: pagaidām veikalā ir grāmatas un kancelejas preces, būs arī mācību grāmatas.

Mūsu ciemošanās laikā nāca pircēji, atnesot arī ziedus un cītādus sveikumus. Ieradās kaimiņi: SIA «Nika» līdzīpašniece Gaļina Milovidova, izrādās, Laimona Liepnieka skolniece Valmieras 2. vidusskolā. Bija ieņācis Pētera Sījāta mazdēls — tagadējais saimnieks, mājas īpašnieks Gatis Sījāts. Skanēja laba vēlējumi. Arī kopā ar šampanieša glāzi, protams.

Kārlienā atkal viens gaišs kultūras centrs. Varbūt tiešām tā var teikt: likteņa lēmums.

Ārija Romanovska

GRUPAS PORTRETS AR JUBILĀRU

Šī Voldemāra Vanadziņa bildē ir kolektiva visjaunākais grupas portrets. Kolēga un ilggadējā muzejnieka Laimoņa Liepnieka sešdesmitajā pavasarī. Atkal vienā kolektīva vienošības reizē, jo, kā paši atzīst, tieši kolektīva stiprums un spēka sajūta ir tā, kas satur kopā un nelauj padoties kārdinošiem solījumiem un piedāvājumiem. Un direktore Mirdza Salnites nesatricināmās miers katram savā reizē līdzējis, dvēseles līdzsvaru un tīcību atgūstot vai pēķšu ideju uzplaiksnījumu par iestenību vēršot.

Mirdza Salnīte: — Es zinu, ja vajadzēs, viņi nāks un strādās kaut vai sestdien un svētdien, kaut vai nakti, bet savu izdaris. Tāda ir mūsu, muzejnieku, dzīve — jāpadarā.

* * *

Jāpadarā. Tas ārēji pamānāmās — ekspozīcija, ekskursijas, lekcijas... Bet daudz vairāk ir apmeklētāja acī neredzamā un prātam nesaprošamā. Ko nu par to — gadās, ka muzejnieku darba slodzi tā isti neizprot un pat necensas to darit viens otrs radniecīgas iestādes darbinieks. Tās pašas ikvasaras ekspedīcijas. Tā nav pastai-ga pa laukiem un iegriešanās kādās mājās, pie kādiem cilvēkiem un tur piedāvāto seno lietu savākšana. Tas ir darbs, kuram viņi sāk gatavoties jau pūsgadu iepriekš. Jo — jāzina taču, kur ko meklēt, ko prasīt, ko satikt. Tāpēc vēl un vēl jālasa literatūra par attiecīgo ciemu, jāmeklē dokumentos, jāsež arhīvos, jālasa preses izdevumi, pirms pāris un arī pirms pārsint gadiem iznākuši... Un nevienu diena šajās ekspedīcijās nezūd, katrai saruna, katrai momenti atspogulojas aktoj par sanemtajām lietām, pierakstos par katu māju un tās iedzīvotājiem, ekspedīcijas dienasgrāmatā tiek aprakstīts gandrīz vai ktrs solis, atkal un atkal novada vēsturē ejot. Guvuma zinātniskā apstrāde turpinās pēc ekspedīcijas, jo viena lieta ir iegūt, piemēram, retu, senu aīšu. Bet — kas ir tās autors, cik reizes iestudējums noticis, kur kolektīvs ar to iesojies, kas minētājā izrādē speļējuši... Kā teica Mirdza Salnīte, šī dzīšanās pakal kādam fak-tam reizēm ievēlkas pat vairākos gados.

Bagātība klūst aizvien liejāka. Nu jau muzeja fondu vienības jāsāk skaitit ar 30 tūkstošiem. Katru gadu šī bagātība papildinās par 1200—1300 pamatlondu vienībām (tāpēc mazliet jocigi liekas: kāds apgabala muzejs speciālajā žurnālā lepojas ar 200 šādām vienībām...).

Matilda Kravale jau 15 gadi ir muzejā, no 1974. gada — galvenā fondu glabātāja (toreiz viņa no skolas atnāca uz muzeju, nezemēdamā vērā, ka alga būs uz pusi mazāka). Un sākā ar fondu savešanu kārtībā. Ar kartotēkas veidošanu, kas joprojām tiek turpināta.

Sodien viņa saka: — Man dieži prasa: kādas jums ir unikālās lietas, kas vērtīgākais? Nevaru tā viennozīmīgi

No kreisās: vēstures sektora vadītāja REGINA VALTENBERGA, zāles uzraudzītāja ANTONINA GRINBERGA (viņa — ists muzejnieks. Brauc līdzi ekspedicijās, ar lieši rūpību izturas pret katru jauniegūtu priekšmetu un nereti noņem no «zinātnisko» pleciem vienu otru saimniecisku rūpi), ērģēļu uzraudzītāja AINA ZVIEDRE, fondu glabātāja MATILDA KRAVALE, noformētāja GUNA ROZENBLATE, muzeja direktore MIRDZA SALNĪTE, vecākais zinātniskais līdzstrādnieks VIESTURS LUCĀNS, masu sektora vadītāja AIVA LASE, māksliniece restauratore ILGA BAUZE un jaunākā zinātniskā līdzstrādniece INGRĪDA ZIRINA. Jubilāra krēslā — mākslas nodajās vadītājs LAIMONIS LIEPNEKS. Un tas vēl nav viss kolektīvs.

atbildēt. Kā to lai izmēra: Valmieras kartiņu sistēma vai noformēt aicinājām Juri Ori Miervalda Birzes, koncentrācijas nometnes ieslodzītā, mēlelis — kas vērtīgāks, svārigāks. Vai vairāki simti mācību grāmatu, no kurām daudzas ir ļoti oriģinālas, re-tums. Vai mūsu novada 30 tautiskās jostas un Rūjienas pusē lietotās zīrgu saru vairākīns...

Nu jau vairākus gadus Muzeja dienās apmeklētājiem tiek saņemti no pietiekamiem saskarties ar šo bagātību. Tagad, kad pūrs tik smags, tiek ri-kotas izstādes no fondu ma-teriāliem. Sopavasar tāda ir arī Rūjienā, bet Valmierā pa-gātnē krājumi apvienoti izstādē «Skolā iet(i) man gri-bas». Skolas tēma caurvījusi Matildas Kravales tapšanas ceļu par vēsturnieci, par mu-zejnieci, tāpēc atgriešanās pie šīs tēmas pēc vairākiem gadiem ir jo interesantāka. Mūsu darbā vairāk jāsiet uz lietisko, viņa saka, dokumenti ir vērtīgs attiecīgā laikposma raksturojums un apliecinājums, taču vienre-ižīja savu laiku liecība ir konkrēts priekšmets. Tāpēc minētājā izstādē (to atklās trēsdien, 20. maijā, pl. 15 muzejā) būs vecās Dzērvītes skolas (kur tā bija, uzzinā-siet) darbmācības skapis, būs vecās mācību grāmatas, skolu-lenu liecības... Prolams, at-tēli, kuros vienas Valmieras skolas (cik to bijis, zināt?), vēl un vēl...

Muzeja direktore Mirdza Salnīte: — Sogad viiss mūsu darbs pakļauts galvenajam — Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienai. Septiņpadsmitais gads Valmierā, mūsu novadā — tas šobrīd visvairāk interesē gan mūs, gan mūsu apmeklētājus. Pašlaik muzejā noliek re-monts, pēc kura pārkārtosim

savu pamateksposīciju. To noformēt aicinājām Juri Ori. Viņam ir muzejnieku domāšana, un tas nozīmē, ka būsim ieguvēji, ka izpaliks mū-zīgie strīdi starp muzejnieku un mākslinieku (mums kāds eksponāls ir svarīgs, bet māksliniekam tajā vietā vitrinā tas nekādi «nesēz»).

Vēstures sektora vadītāja Regina Valtenberga muzejā ienācā ar tikko saņemtu Vil-nas universitātes diplому. Ar tuvinieku un kolektīvu at-balstu atīri apguva latviešu valodu un iegāja mūsu novada vēsturē. Un joprojām meklē jaunas ziņas, jaunas pieturas punktus turpmākajām pētījumiem. Gatavojo-šīs vienības ekspedīcijai Mazsalacā, viņa arhīvā atrā-dusi faktūs par teksztifikā-ku ipašniekiem Raiskām. Kas viņi, varbūt šai pusē ir kāds šīs dzīmītas loceklis?

Kā jaunais cilvēks ieiet savā novadā? Sis jautājums nodarbīna visus muzeja darbiniekus. Vai ar vispārīgām frāzēm vēstures grāmatā pē-tieki... Taču jaunieši muzejā vēl maz. Ari ieinteresētu vēstures skolotāju. Patikams izņēmums ir viesturieši. Sa-vā direktora vēstures skolo-tāja Ivara Briežā mudinātas, aktivizētas, muzejā vēstures stundas notur gandrīz visas klasses. Viendien bijušas pat veselas trīs. Ari skolas politi-pučīna klausītāji te atrod tēmas, kas saistītas ar mācību programmu. Mirdza Salnīte šajā mācību gadā iesākta saruna ciklu par Valmieru 5. vidusskolas 5. klasei.

— Vēl daudzko varam uz-zināt par Valmieru, — saka Regina Valtenberga. Un cer rūpīgā papētīt mūsu sporta vēsturi: trīs pasaules čempioni soļošanā taču vien ir ko vērti!

Masu sektora vadītāja Ai-

va Lase (kultūras darbiniece, kas nu ir pārliecīnāta muzejniece): — Sākumā nevarēju saprast, ka nedrikst rikot masu pasākumu ar nemuzeijsku nozīmi, ka neesam vēl viens kultūras nams. Mums visa pamatā ir pētnieciskais darbs.

Un Aiva sākā organizēt uz-nēumiem veltītus pasāku-mus. Tajos labi noder viņas kultūras darbinieka zināša-nas, taču galvenais ir darbs pirms svītingā vakara. Uzņē-mūmu izaugsmē, strādnieku dinastijas, veterāni... Uz rudenī šāds sarikojums iece-rets «Lauktechnikai», taču iz-pētēs darbs jau sācies.

Daudz interesentu piesa-išīja TU Muzejiskā vērtību iz-pētes fakultāte, tagad — in-terešu klubis, kas ik reizi pulcē ap 40 cilvēku. Nesen notika Vidzemes bezzeme-nku kongresa 70. gadiem kārtā veltīta pēcpusdiena, uz kuru muzejs aicināja 10. un 11. kl. audzēkņus, kas mācību stūn-dās iepazist šo laiku. Un nu — nākampiekt-dien, 22. maijā, uz sanāk-smi Stāvajos krastos dosies jaunieši. (Pasākums — kopā ar klubu «Sarkanā Valmierā».) Noklūšana uz sa-pulces vietu — ar paroli. Kā tajos laikos, kad mūspusē jaunieši pulcējās uz nelegāla-jām sapulcēm, kad pirms 70 gadiem sāka darboties pir-mais darba jaunatnes pulciņš «Darbs»...

* * *

Muzejnieka ikdienai spožs mīdzums ir svešs. Veikums prasa iedzīvināšanos. Tāpēc prieks par panākumu uzlādē un mudina tet vēl dzījāk pē-tīcības darbā.

Un tomēr: nupat saņemts PSRS Kultūras ministrijas paziņojums, ka Valmieras no-vadpētniecības muzejam par 1986. gada rezultātiem sociā-listiskajā sacensībā piešķirta trešā vieta!

M. MEZAKA

Joprojām Valmierā

Laimonis Liepnieks daudzkārt teica, ka viņa dzimšana Valmierā reģistrēta Tā Kunga 1927. gadā Sulū mēneša 20. dienā, Zaļajā ceturtā dienā. Tad tēvs, plostnieks, atgriezies no braucienā pa Gauju un gājis 13. aprīlī Valmierā dzimušo puiķu pieteikt. Un tā Laimonis visu mūžu bijis vienu nedēļu jaunākšs. (Viņa tēvs Jānis no Līvāniem, māte Alvīne no Burtniekiem.)

Mūžs Valmierā un Valmierai. Pilsētā dzīvojis vairākvieta, pēdējos gados Jāzepa Vītola ielā. (Un pats veltījis Vītolu dzimtai un tās spožākajai zvaigznei Jāzepam Vītolam apceri *No Gaujas vītola cēma*.)

Kad Laimonim tikai 17, iešaukts Gaisa spēku palīgos: 1944. gada 15. augustā. Kara noslēgumā bijis daudzu latviešu puišu traģiskajā liktenī.

Šķērsām izmalis Eiropu, gandrīz pēc diviem gadiem atgriezos, Vidusjūras saulē un vējos iededzis melns kā pagale, filtrācijas nometnē dizenteriju pārcietis un izdilis kā skelets.

Tā viņš raksta apcerē *Kārlienās lordu republika*. Bet trilogijā *Bez skaistas maskas* viņam daudz vietas atvēlējis cits Kārlienās lords — Andrejs Dripe. Arī par to, kā Laimonis uz Valmieru atvedis niprodziesmu *Melnā pantera*, kā Valmieras puiši, sevi par lordiem saucot, tai *mīkstinājuši* tekstu, lai varētu dziedāt arī meiteņu klātbūtnē. Dziesma ir neskaitāmās kladēs, ziņges *Hei, melnais čigān!* melodijā

LAIMONIS. Savā dzīvoklī 1997. gada 19. aprīlī. Viņš redzams arī Andra Vārpas veidojumā ģipsī.

Alekseja Koziņeca foto

nieks 1927 — 2001.

Tā šajā pieminēklī. Tajā domās iegrīmis redzams arī Laimonis.

1997. gada 19. aprīlī, dienu pirms 70 gadu jubilejas, mūsu laikrakstā bija saruna ar Laimoni. Uz jautājumu, ko viņam nozīmē Valmiera, atbildē bija tikai viens vārds: — Visu!

Un bija apņēmība: vēl noteikti jāuzraksta grāmata *Zaļa liepa zelta laukā* — grāmata Valmierai.

Nepaspēja. Bet piektdien, 20. aprīlī, pl. 13 Laimonis aicina uz 80 gadu jubilejas sarunu pie savas atdusas vietas.

Andris Briedis

dziedāta, skan visā Latvijā, arī pārveidojoties, folklorizējoties.

Laimonis ir pedagogs, muzejnieks, vēsturnieks, zinošākais cilvēks par Valmieras mūžu; viņš ir daudzpusīgs, starptautiski atzīts kolekcionārs; gudrs, ļoti interesanti rakstošs žurnālists; tulkotājs no vācu valodas; grāmatu autors. Daudz talantu. Un īpašos brīžos skanēja viņa spēlētās mutes harmonikas, sens, skaists valasprieks.

Tādi cilvēki paliek. Bet viņa atdusas vietā Pilsētas kapos ir Andra Vārpas veidots piemineklis.

LAIMONIS LIEPΝIEKS Kārlienās lords un Valmieras vēstur-

DIEZ VAI KĀDĀ PILSĒTĀ...

Diezin vai kādā Latvijas pilsētā ir cilvēks, kurš tik daudz zina par savu pilsētu kā Laimonis par Valmieru. Lai arī augstas pilnības nebeidzis, tālās, gudrās ekskursijas nebūjis. Ja nu tie divi gadi no 1944. gada augusta, kad viņš septiņpadsmitgadīgs, tiek mobilizēts vācu armijā gaisa kara spēku izpāligos. Un nākamā gada 9. maijā, karam Eiropā beidzoties, viņš Vācijā nonāk amerikānu gūstā. Tad ir nonetnes Beļģijā, Francijā...

«Šķēršām izmalis Eiropu, gandrīz pēc diviem gadiem atgriezos, Vidusjūras saulē un vējos iededzis, melns kā pagale, filtrācijas nometnei dizenēriju pārcietis un izdilis kā skelets,» tā par šo laiku 1989. gada maijā «Liesmā» stāsta Laimonis atcerē «Kārlienes lordu republiku».

Par šiem nabadzigajiem, bet asu pārdzīvojumu piepildītajiem pēckara gadiem. Romāna «Mazā brīvība» tos tēlojis viens no šiem lordiem — Andža, tagad — Nopelniem bagātās kultūras darbinieks, rakstnieks, publicists Andrejs Dripe. Arī to, kā misteria Filandera, t. i., Laimona Liepnika vadībā Valmierā top dziesma «Melnā pantera», «kas, pēc ziņges «Hei, melnais čigān!» meldījas dziedāta, ātri izplatījās visā Latvijā un, kā tagad sačītu, arī tālu aiz tās robežām. «Melnā pantera» iekļuva gandrīz katru pusaudža mājokli. Nu ko — lai piepildīs Andreja Dripes iecere, izteikta pagājušā gada maijā tikšanās reizē Valmieras kultūras namā: kopā ar Laimoni Liepniku uzrakstīt grāmatu par kara un pēckara gadiem Valmierā, par Kārlienes lordiem un lēdījām.

Gāramu? Viņa bibliotēkā to ir apmēram desmit tūkstoši. Galvenokārt vēsture un mākslas literatūra. Antikvariātos un veikalos pirktais, ar vecu māju bēniņos un makulatūrā atrastas. Sakrāts, t. i., atrasts, pirkts, dāvinājumos saņemts arī kubikmetriem avižu, žurnālu. Un izveidota kolosāla faktu kartotēka. Tajā, var teikt, visa novada kultūras vēsture. Bet vēl vairāk, šķiet, ir Laimona atmiņā. Tas ipaši svarīgi tādēļ, ka viņš ir iešienīts lektors, gids, populārākais, interesantākais rajona laikraksta ārstata korespondents. Viņam sarakstīti galvenokārt kultūras jautājumos, ar daudzu valstu kultūras cilvēkiem — Kanādā, ASV, Kinā, Austrālijā... Interesanta tā ir, piemēram, ar VDR dzīvojošo baltvācieti grāmatrūpnieku Steffenhāgena pēcteci profesoru Vilhelmu Sāku, kurš, vēlēdamies atkal atgūt latviešu valodu, lūdza sarakstīties latviski. Laimonis viņam sūtījis arī

grāmatas, avizes, tajā skaitā rajona tautfrontnieku «Tālavu». Un — profesors savu vēlmi piepildījis.

Sajās sarakstēs īstenojušās vairākas Laimona Liepnika muzejniece — šajā darbā viņam trīs gadu desmiti — ieceres. Vienu no tām — filatēlija. Viņa kolekcija «Vidzemes pasta vēsture piedalījuses dažāda mēroga izstādēs mūsu zemē un ārzemēs, ieguvusi augstus, arī pašus augstākos apbalvojumus. Tajā apkopotas pirmsfilatēlijas posma aploksnes, t. i., periodā pirms pastmarku lietošanas. Kad aploksnes tikai zimogojoja. Dienesta vēstulēm bija īpaši zīmogs. Uz privātām pastā uzrakstīja summu, kas jāmaksā par sūtīšanu. Ja rakstīts ar sarkanu krāsu — samaksājis nosūtitājs, ja ar melnu — jāmaksā saņēmējam. Un viņam ir vēstule, kura no Rīgas uz Valmieru nogādāta jau tajā pašā dienā. Jo vesta ļoti ātri: ar zirga pastu. Bet pirmo pastmarku izdeva Anglijā 1840. gadā, Krievijā tās sāka lietot 1858. gadā. Un šīs slavenās kolekcijas sākums neparasts: skoļēni atnes makulatūras maisu, kurā tas, ko vecāmāte, iepriekšējā dienā veļu mazgājot, nav nokurinājusi. Bet pašam vēl tūvākā, interesantākā kolekcija — vēsture filatēlijā: arhitektūra, bērnu zīmējumi, flora un fauna, vēl citas tēmas. Cik viņam marku? Daži desmiti tūkstoši!

Laimonis varētu veidot, ja vairāk būtu laika, spēka, ja būtu pēc tā nopietna vajadziba, vēl daudzas citas interesantas ekspozīcijas. Arī seno karšu. Monētu. Atklātu. (Daudzās vecā Valmiera redzama, arī dzejnieks Rieteklis ar baltu rozi.) Bagātū mākslas darbu reprodukciju varētu veidot. Viņam ir vairāk nekā pusotra simta ekslibru. Atrasti, dāvināti. Vecākais — no 1847. gada, dubļos iemītā grāmatā. Ipaši miļš grafika Jura Brieža no Rēzeknes Laimonim 60 gadu jubilejā sūtītais: tajā bibliofiliu sargātāja svētā Viborada. (So legendu par mūkeni, kura censīs no iebrucējiem klostera bibliotēku sargāt, tāpēc tiek nogalināta, šo legendu Laimonis Jurim pirms vairākiem gadiem bija izstāstījis.) Ir viņam arī poliōns. Dāvināts. 1897. gadā Leipicīgā darināts. Un 34 metāla plates. Skan! Ir mutes harmonikas (blūmizeris). Tās, dažādu marku, bijušas visu mūžu. Pirmās, Valmierā, Kārlienē no vācu zaldātīiem iemainītās četrās oktāvu «Hohner Chromatica», bija līdzīgi «kara ceļos». Tās pie Marseļas gūstekņu nometnes vārtiem atnēma sabiedroto izstāžu zālē), mākslinieka Aleksandra Petrova mājas

pretī dodams pāris desmitus paciņu cigarešu «Camel» un baltmetāla gredzenu ar reliģeju Eifeļa torņa attēlu. Gredzenu vēlāk atnēma cits sardzes vīrs, puertorikānis, preti nedodams nekā. Bet Laimonim ir atkal tieši šīs, agrā jaunībā iepazītās, iemiņotās fīrmas instruments. Un atmiņas. Arī par to pirmo.

Vaicāts, kuri kultūrķieki, Laimonis kādu bridi domā, tad savā mierigajā, nesteidzīgajā balsi stāsta par vairākiem, beigās piemetinot, ka vēl jau citi arī. Viņā ir īpašs miers, pat nervozākajā situācijā, cienā pret klausītāju. Un viņš stāsta par Valmieras privātskolas īpašnieka Vilhelma Heines grāmatu «Piezīmes Valmieras vēsturē» (1893), kuru viņš tulko Vācu biedribas Valmieras nodaļai. Daudz laika, spēka prasījusi un vēl prasis izpēte, lai Valmieras rajona koriem atjaunotu vecos kārgus. Citam saglabājies kāts, citam uzgalis, citam jāmeklē zīmējums un viss jāsāk no nulles. Un šāsvasaras XX dziesmu svētkos Valmieras rajons ies ar senā, pirms vairāk nekā simt gadiem darinātā Valmieras Latviešu biedribas kora «Dziesmu rotax karoga kopiju. Seno karogu atjauno Matīši. Tur jūnijā sākumā skanēs rajona dziesmu svētki, veltīti otro novada dziesmu svētku 125 gadu jubilejai. Tos netālajos Bauņos 1865. gada vasarā sarikoja Juris Neikens. Pie reizes: Laimonim ir visu — Latvijas un Valmieras novāda — dziesmu svētku izdevumi.

Sie, vēl citi arī, ir steidznie darbi. Bet ir arī tādi, kuros viņš iekšā jau gadiem ilgi. Un kuriem vēl galu nerēdz. Tāda ir Valmieras vecpilsētas rekonstrukcija: Svētā Simana baznīca (tajā viņš strādājau daudzus gadus), ūdenstornis (tur paredzēta izstāžu zāle), mākslinieka Aleksandra Petrova mājas

remonts, pēc tam tajā iekārtojot viņa un otru valmierieša — Teodora Īdera — ekspozīciju, vieta būs arī Valmierā dzimušās īlnieces Martas Langes veikumam. Par Valmieras novada medicīnas muzeju tiek veidots nams, kurā vairāk nekā divus gadsimtus (1752—1965) atradas viena no vecākajām aptiekām Latvijā. Vecpilsētā ir arī Ferdinanda Valtera (1801—1869) — luterānu draudzes priekšnieka, kultūras darbinieka — nams, kurā ilgus gadus dzīvojis, strādājis Laimonis Liepnieks. Vecpilsētā. Tā ir arī iekonservētās pilsdrupas, atrakti senās pilsētas pamati. Un Laimona pārliecība: te reiz būs romantiska, nepārasta vieta. Valmiera sirdi. Sen iecerēts arī Kauguru kultūras darbinieku piemiņas muzejs Mičkēnā: Jānim Endzelīnam, Hermanim Enzelīnam, viņu brālēniem Jānim un Hermanim Asariem, agronomam Kārlim Ulmanim, dzejniekam Kārlim Eliasm, atmodas laiku darbiniekam Kārlim Vitolam, gleznotājam Jānim Kalmitem, vēl ciemam. Tur tiks veidots arī ainavu parks. Bet Valmieras mācītājmuižas parkā drīz nostāties piemineklis pirmajam latviešu tautības mācītājam Valmierā literātam Jānim Neilandam. To veido Valmieras tēlnieks Andris Vārpa. (Viņš iemūžinājis arī Laimoni Liepnieku.)

Vairāki lieli kultūras darbi realizējušies. Tādi, kuros arī viņa zināšanas, neatlaidība. Tādi, bez kuriem šodien Valmiera, rajons nav iedomājami. Lai minam kaut Mūrmuižas kultūras universitātes atjaunošanu. Tāpat — Cīmzes skolotāju semināra ēkas atdzīvināšana: tagad tajā Valmieras mākslas skola. Tāpat izcilā tēlnieka Emīla Meldera muzeja izveide Rencēnu Spejgos.

Jā, viņš vada arī komisiiju, kura Valmieras ielām, laukumiem atdod vecos, vēsturiskos, īstos nosaukumus. Tāpēc te atkal ir Vecpilsētu parks, Brūpīnīku un Lāčplēša iela, tāpēc Valmieras ielām dots Jāņa Endzelīna, Jāņa Daliņa, Jāzepa Vitola vārds. Un pēdējā, Valmierā dzimušā komporāsta vārdā nosauktajā ielā, tagad piešķirts dzīvoklis arī viņam. (Blakusmājā dzīvo Pēteris Lūcīs.)

Laimonis Liepnieks ir arī Svētā Simāna draudzes priekšnieks, rajona padomes deputāts. Un, Tautas frontes rajona nodaļas stimulēts, viņš, Valmieras puika, raksta, veido grāmatu par savu Valmieru. Jo diez vai kādā Latvijas pilsētā ir cilvēks, kurš tik daudz zina par savu pilsētu...

ANDRIS BRIEDIS

Ko man nozīmē Valmiera? Visu!

Andris Briedis

VALMIERAS DĒLS

Valmierā ir domnieki un bodnieki, kurus tikai retais zina. Kuri te varētu arī nebūt. Bet Valmierā ir arī Laimonis Liepnieks. Bez viņa šī pilsēta nav iedomājama. Un viņš bez Valmieras.

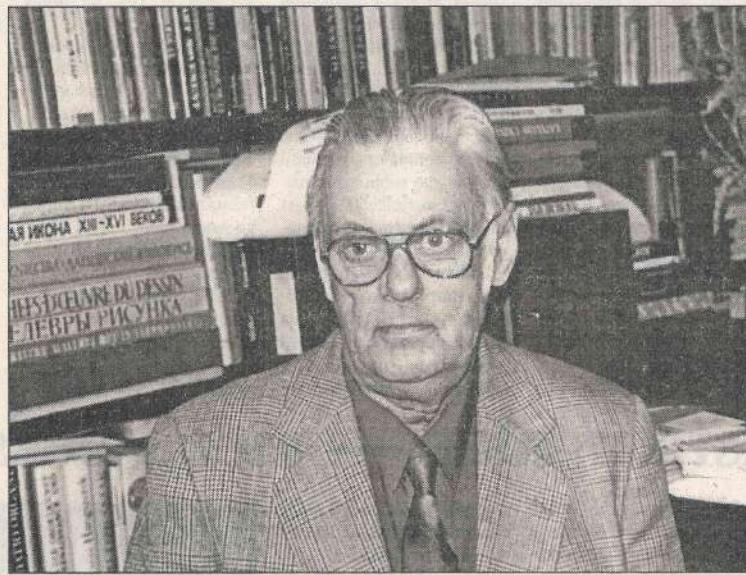
Tā viņš dzimis. Un tas, kā pats saka, reģistrēts tā Kunga 1927. gadā Sulu mēnesī 20. dienā, Zalajā Ceturtdienā. Tad tēvs atgriezies no plostosanās pa Gauju un gājis 13. aprīlī dzimušo putu pie tiekt. Un pataisījs tieši par vienu nedēļu jaunāku: lai neiktu sodīts. Tēvs Jānis — plostnieks no Livāniem, mātē Alvine no Burtniekiem. Valmierā Laimonis dzīvojis Skolas, Dzirnavu (tagad L. Paegles), Česu, Stacijas, Marijas ielā, arī luterānu draudzes priekšnieki Ferdinandu Valtera bijušajā dzīvokli Brūniņieku ielā — Valmieras muzeja ēkā, tagad dzīvo Jāzeps Vitols ielā. Bija sainmīcības daļas vadītājs, bibliotekārs, zīmēšanas, rāsēšanas un mākslas vēstures skolotājs, no 1962. gada un līdz pat 1990. gadiem — Valmieras muzeja darbinieks. Bet valmieriem viņš bijis un ir vīrs, kurš par Valmieru zina visvairāk.

Ja redakcijā kāda kultūrvēsturiskā nezināšana, zvānām Laimonim. To pašu daudzkārt darījusi Valmieras pilsētas un rajona vadība, arī daudzu pagastu priekšnieki. Ja kādā presēz izdevumā izsludināts konkursss, kurā uzvarejatās varētu vērtīgu iegūt, viņa dzīvokli telefons zvana gandrīz nepārtrauktī. Tas kaitina: pats nezini, sameklēt negribi vai nespēj, bet negodigi uzvarēt gribi...

Valmierā viņš zina stāstīt par katru vietu. Un ne tikai Valmierā. Par to daudzkarīgāk pārliecīnājušies mūsu laikraksta lasītāji, ekskursantu simti, vairākkārt arī Latvijas radio klausītāji. Par faktiem viņam paldies teikuši rakstnieki un zinātnieki. Viņa veikums, padoms laikam gan ir viņas lielākajā kultūrvēsturiskajās darbībās mūsu rajonā: Cimzes skolotāju semināra ēkas — tagadējās mākslas skolas — atjaunošā, Mūrmuižas Tautas universitātē, piemineklī pirmajam latviešu tautības mācītājam Valmierā literātam Jānim Neiandam, arī piemineklī Šānas biedrības virsaitim, arī rūpē, lai Valmieras ielām, laukumiem atdotu vēsturiskos, istos vārdus, tāpēc te atkal ir Vecpūšu parks, Brūniņieku un Lāčplēša iela, tāpēc, paklausot viņa vadītās komisijas ieteikumam, Valmierā ir Jāņa Enzelīna, Jāņa Ālīna, Jāzepa Vitola iela: šie vīri taču tik cieši saistīti ar Valmieru! Arī viņa noplīns, ka rajona koņiem tiek atjaunoti senie karogi, ka 1990. gada Dziesmu svētkos mūsu rajona pašdarbnieki Rīgā varēja iet ar Valmieras Latviešu biedrības kora «Dziesmu rota» senā karoga atjaunojumu. Vēl vārētu, vajadzētu minēt daudzas lietas.

Ilgus gadus Laimona veikums palika tikai avīžu lapās un klausītāju vairāk vai mazāk atminēgs ausis. Bet tad sākās tas, kam jau sen vajadzēja būt: grāmatas. Vairāki viņa «Liesmā» publicētie

LAIMONIM LIEPNIEKAM — 70

rksti ievietoti SIA *Imanta* 1993. gadā izdotajā grāmatā «Vēsture zem slickšķa» (arī virsrakstu tai devis viņa raksts). 1994. gadā Valmieras Vācu kultūras biedrība laiž klajā viņa tulkošo grāmatu «Senā Valmiera». 1995. gadā viņš ir konsultants Latvijas televīzijas seriālam «Valmieras puikas». 1996. gadā Valmieras rajonā skolu pārvalde izdod viņa stāstus par Valmieras pilsētas un novada pagātni «Tevu zemes novādā». Tā vispirms ir grāmata rajona skolu absolventiem. Šis notikums rod atbalsti visā Latvijā. Veikalā ir tākai nelieels grāmatu skaits, tā tūlīt tiek izpinktas. Un tagad grāmatā tākā izdots atkārtoti, jau biezākā, lielākā tirāzā. Šajā kultūrvēsturiskajā krājumā Ainaži, Ērgeme, Ēvele, Bauni, Burtnieki, Cempī, Jaunburtnieki, Kauguri, Kocēni, Konī, Matiši, Mazsalaca, Mujāni, Rencēni, Sejī, Vaidava, Vecate un citas vietas, bet pāri visam, protams, Valmiera. Kā tājā televīzijas seriāla dziesmā: «...stāv pāri visam Valmiera ar Gauju likumotu...»

Viņš ir šīs pilsētas dēls. Un tāpēc jo vairāk interesanti, ka Valmieras jubilejai veltītā grāmata «Valmierai 700», kura iznāk 1983. gadā, kurā viņa atrastie fakti, pat viņa rakstu teikumi izmantoti, kurā labākie, gudrākie Valmieras muzejnieki nosaukti, viņš nav pat minēts...

PAR VINU

Laimonis rakstījis daudz. Un par viņu bijis rakstījis daudzos preses izdevumos. Ieskatīsimies dažos.

«Bērnībā pa vasaram dzivoju laukos, tāpēc nav tāda barbarīka, kuru es nepazītu. Tā ka etnogrāfiju apguvu agrā. Bet vecākais priekšmets manā kolekcijā ir, lūk, šis — neolita laikmetā akmens cirvis, kas atrasts tēva mājās, meliorācijas darbā laikā vīrspusē izsviests. Mana aizraušanās ar numismātiku sākās no ēvelsola atvilknes. Reiz, man bija kādi desmit gadi, tur atradu vairākus monētas. Viena mani sevišķi ieinteresēja, kārtīgi nospordināju un meklēju vectēvu, lai uzzinātu, kā tās te nokļuvušas. Izrādās, Pirmā pasaules kara lai-

kā strēlnieki pie Ikšķiles, ierakumus rokot, atraduši krūzītī ar monētām... Nav jegas vākt un vākt, savākt masu priekšmetu vai lietu un tos neapzināt. Paralelē jāstude literatūra par attiecīgo laiku. Starp citu — daudzām, ko šodien nenovērtējam vai kam pavirši ejam garām, pēc gaediem piecdesmit būs unikāla vērtība!» (*Liesma*)

«Grāmatā grēda sniedzas līdz pašiem griešiem. Jebkurš muzeja direktors lepotos ar retajiem izdevumiem un manuskriptiem, kurus šajā grēdā spēj neklūdīgi atrast vienīgi Valmieras 2. vidusskolas zīmēšanas un rāsēšanas skolotājs Laimonis Liepnieks. Garlīga Merkeja «Latviesu pirmā tulkojuma rakstiks (1849. gads). Jāpā Cimzes personiskie dokumenti. Indriķa hronikas pirmslīkumojas vācu valodā (1747.g.). Stundu plāni, ko rakstījis Jānis Rūgēns... «Vidzemes senās vēstules» — šis unikālās kolekcijas nosaukums tagad pāzīstams daudzās zīmēs. Vidzemes senās vēstules guvušas augstu starptautisku novērtējumu. Par šo kolekciju L. Liepniekam piešķira zelta medaļu izstādē «Baltijas jūra — miera jūra» Rostoka (VDR) 1966. gadā un Latvijas filatēlijas izstādē «Rigafil - 68». Divās Vispasaules filatēlijas izstādēs — Prāga 1968. gada un Sofija 1969. gada — saņemtas sudrabas medaļas.» (*Zurnāls Zvaigzne*)

«Diezin vai kādā Latvijas pilsētā ir cilvēks, kurš tāk daudz zina par savu pilsētu kā Laimonis par Valmieru. Lai arī augstas skolas nebeidzis, tālāk, gudrā ekskursijās nebija. Ja nu tie divi gadi no 1944. gada augusta, kad viņš, septiņpadsmitgads, tiek mobilizēts vācu armijā Gaisa kara spēku izpaligos. «Šķēršām izmalis Eiropu, gandrīz pēc diviem gadiem atgriezos, Vidusjūras saulē un vējos iededzis, melns kā pagale, filtriācijas nometnē dizentērijā pārcietis un izdilis kā skelets,» tā par šo laiku 1989. gada maijā Liesmā stāsta Laimonis acerē «Kārlīenes lurdai republiku».» (*Liesma*)

«Izrādās, ka vislielāko daļu seno vēstuli Laimonis Liepnieks atradis makulatūrā. Kāds piektā klasses zēns

atnēsis divus maisus vecu papīru: «Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijis šis kolekcijas pamats. Tam pievienojies jau agrāk savāktais. Skolotājs ieradies pats tajās vietās, no kuriennes nākuši vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlāko panākumu pamāta. Vecie papīri bijusi daudzām vēsturiskām vērtībām.

«Vecāmāte jau divas nedēļas dedzina, nevar visu sadedzināt.» Šajos maisos arī bijusi vecie papīri. Tikai maldīgi būtu domāt, ka nejaušībā bijusi unikālās kolekcijas un tās vēlā

Piektdien novadpetniecības un revolucionāro tradīciju klubs «Sarkanā Valmieras iestāja jauna savu pasākumu ciklu — portretvarkus «Valmierieli». Pirmais no tiem — veltijums Laimonim Liepniekam. Kā sarīkojuma ievādījumā uzsvēra vakara vadītājs Andris Briedis, — cilvēkam, kas par savu Valmieru zinā visu. Un allaž ir cītiem šis zināšanas atodošs.

Laimonis Liepnieks saņēmu PSRS Kulturas ministrijas Goda rakstu, ieklausījās daudzajos sveicējos. Un pats teica paldies. Savai Valmierai. Pilsētai, kas viņu borojusi, dzīvei un dzīvei skolojusi un veidojusi.

NAK SAULE PRETI UN SAKA: LABRIT

— Bērnībā pa vasarām dzīvoju laukos, tāpēc nav tāda barbarika, kuru es neprāztu. Tā ka etnogrāfiju apguvu agrī. Bet vecākais priekšmets manā kolekcijā ir, lūk, šis — neolita laikmeta akmens cirvis, kas atrasts tēva mājās, meliorācijas darbu laikā virspusē izsviests.

(No atmīnām portretvarkā.)

— Mana aizraušanās ar numismātiku sākās no evelsola atvilktnes. Reiz, man bija kādi desmit gadi, tur atradu vairākas monētas. Viena mani sevišķi ieinteresēja, kārtīgi nosodrināju un meklēju vecētu, lai uzzinātu, kā tās te nokļuvielas. Izrādās, pirmā pasaules kara laikā strēlnieki pie Ibskiles, ierakumus roko, atraduši māla krūzili ar monētam... Tā radās interese.

(No pirmsjubilejas sarunas Simaņa baznīcā.)

— Nav jēgas vākt un vākt, svākt masu priekšmetu vai lietu un tos neapzināt. Parādījās jāstāde literatūra par attiecīgo laiku. Starp citu — daudzām, ko ūdens nenovērtējam vai kam pavisāši ejam garām pēc gadiem piecēdē mit būs unikāla vērtība!

(No pirmsjubilejas sarunas.)

— Tēvs ienāca Valmierā divdesmit ceturtajā gadā. Māte — burtniecīte. Kočēnos viņi satikās. No bērnības mani tā lasītākare. Visu nēmu priekšā, kas toreiz lauku mājā bija atrodams: dažādi kālendāri ar praktiskiem padomiem lauksaimniecībā, buraku romāni, Volless... Pasitu padusē un gāju ganos. Reiz, tādu krājumu ar padomiem augu noteikšanā studēdam, cūkaušināt jeb savuļas kalnu meklēdām, auzas arī noganīju... Cītreiz trāpījās tāda cilenīga melna klade ar buravmārīdiem, tos vairs neatceros, bet padoms, kā jādzēs uguns, vēl prāta. Nevis ūdens, bet gan piens vispirms jālej vīrsū...

Val, un skolnieka gados mans tīcības mācības skolotājs, lai dies' pasargā, patiesībā bija visišķākais atēts. Anševīci kungs mums nespieda kāti baušus, bet stāstīja par reliģijas vēsturi, par budismu, par latviešu dīvībām... Tā es pieturojos folklorā. Bet no dātiliteratūras mani visvairāk iespaidoja Apšiņu Jēkaba Kopotie raksti, kurus izlasīju no vāka līdz vākam. Jo sevišķi «Laines spoks», «Pie pagasta tiesas», «Bagati rādi». Tikai vēlāk uzzināju, ka tas tālu viss noticis tepat, Koknīzā.

Pudiem ir izlasīt. Man ir specīga redzes atmiņa: uzreiz varu atrast, kurā grāmatā, kurā vietā to vai cīfu faktu esmu lasījis.

(No bērnības atmīnām.)

EKS LIBRIS AR VIBORADU

Mākslā dienu atlāšanā Simaņa baznīcā Laimonis priečājās par liko sanemtu sūlījumu. Juris Briedis no Rēzeknes «atstellejīs» savu sveicēnu 60. dzimšanas die-

nā — Laimonim veltītu ekslibri.

— Labu laiku aīpākal, vīzmaiz pirms gadiem piecēm, izstāstīju Jurim legēndu par Viboradu, ko atradu kādā seņā izdevumā par bibliotēkām. Tak acerējies...

— Labi, klausies: 925. gada Donavas vidusteces slāvu teritorijā lebrük austrumu

lai ir kaut vai parkets, bet šī pilsētas stūrišķi arējo veidolu vajadzētu cestīties saglabāt.

No pirmsjubilejas sarunas:

— Redz, te atz loga (māsu) sarunu iestākā Laimona darba kabinēta muzeja īlītālē arhitektūras piemineklī Simaņa baznīcā — M. M.) uz Pēteri I generāla Nikolaja Hallarta kapa aug liepā. Aug

svešvalodas, jo sevišķi bez vācu valodas zinašanām. Ari latīņu valodu ielauzījies. Strādās Cēsu muzeja filiālē Straupē, bet, kamēr tur remontē, lai pēc tam atvērtu eksposīciju par pasta satiksmi. Tālīs sež bibliotēkās un studē materiālus. Un blakus sev vajadzīgajam izraksta visu noderīgo par Cēsu novadu. Tā ir ista muzejnieka domāšana: ja nedērē pašam, tad muzejam — noteiktī. Tā rikojoši ari ar savām vecajām avīzēm. (Andris Briedis ziņāja teikt: Laimonis tās «gredas» nopircis no kāda viņa gandrīz par visu savu algu.)

Tā viņš lasa vecos laikrakstus, tā viņš lasa «Liesmus». Krāj faktu kartotēku; kad ievādzēsies, nebūs jāvandās pa aklu tumsu, viiss bus pie rokas.

Un raksta «Liesmus». Ir apsolījis interesantu materiālu par Parrotu, Tartu universitātes pirmo rektoru, un viņa saikni ar Vecalī (te dzimis), ar Burtniekiem. Gandrīz jau uzrakstījis par to, ko stāsta Cempu tīsas protokoli.

— Ja, par Parrotu jums solīju jau pirms laba laika, bet kaut kā nevaru un nevaru «paraurāt vājā». Un raksts avīzēi nav tas pats, kas materiāls zinātniskam izdevumam ar skaitļiem un faktiem. Avīzē putas kult ari nevar, taču jāraksta tā, lai visiem būtu interesanti parlatī.

Katrā vasaru muzejnieki dodas ekspedīcijā uz kādu no rajona punktiem. Sovesār — uz Mazsalacu, un Laimonis jau zina, ko grib. Tai puse ir daudz Kauzenu... Bet šāds uzvārds bijis ievērojamiem jūras braucējiem. Obas jūras ceļa apguvējiem, varbūt izdodas ko labu sadzēnat...

Dzejnieks Pēteris Zirnītis jubilejas vakarā atzinās, cik kopīgu darbu darot, Burtniekos viņu pārsteigus Laimonim cīņas pilnā attieksme pret cilvēkiem, viņu taktis un miers pat nervozās situācijās.

Vēl kāda savāda atzināja, kas pie manis atnāca viņa portretvarkā: tāk daudzi Laimonim saka — tu. Ari gados dioreiz jaunāki cilvēki, arī tādi, kuriem no Laimonīza zināšanām, bagātības un gudrības varbūt nav ne piektā daļa...

Un šīs «tu» viņu absolūti neuzastrauč, jo tas neko neatņem no Laimonīza personības. Ar viņu cilvēks jūtās atbrivots, mierīgs, galavus klausīties un nemīti, jo Laimonīzs nekad nevienam neuzspiež savas zināšanas un nevienu nepazemo ar to, ka zina vairāk, ka patiesām ir vienreizējs cilvēks mūsu Valmierā. Tāpēc jaudis pie viņa tiecas, uzkāpī lāpat vien parunāties, paklausīties, ko Laimonīns jaunu «uzracis». Atnāk mākslinieks, ierauga, ka Laimonīns sācis lietot spieki un loti cilvēciski saka: uztāsīšu tev rokturi (un tur tas ir — Jāņa Tančera jubilejas bildē). Jo viņi abi ir darba viņi, tas viņiem kopējs, nevis plātīgas runas: skat, kādi mēs malāči esam.

«Visur ir pasaules vidus, visur, kur dzīvoju pats,» jā, tas atkal ir Arvids Skalbe, kas cauruj ņo «gabalu». Bet tas fās saskan ar Laimonīza būtibū.

Viņš ir valmierietis, kas nekur pasaulei nav skrējis, bet daudz par to zina un iemantojis vēstīju biedrus svešās zemēs, pats apguvis vācu valodu, jo bez tās ceļā vēsturē būtu iss, viņš ir cilvēks, bez kura mēs vairs nevaram. Ne viņa gadagājuma cilvēki, ne ari jaunie. Ari jaunie, jā!

M. MEZAKA

LAIMONIS LIEPNEIKS
I. TANCERA foto

klejotāju tautas. Iebrucējus, ierīvina laupījums, ari klostera bibliotēku greznie, dārgakmeniem rotātie rokrakstu grāmatu sejumi. Kāda klosējus bibliotēku no izlaupīšanas cēnas pasargāt jauna mūkene Viborada, un iebrucējus viņu nogalina... Un grāmatu draugi Viboradu izvēlejās par savu aizstāvi. Soētā Viborada — bibliotēlu sargātāja.

— Bet šis tātu nav vienīgais ekslibris?

— Ap 150 man ir. Atrastā, dāvinātā. Vecākais — no 1847. gada. Dubjos iemītā grāmatā. Man personiski pirmo veltīja mūsu pilsētas mākslinieks Jānis Jansons pirms desmit gadiem. Nu ir ari Jura Brieža darinātās.

— Bet šis tātu nav vienīgais ekslibris?

— Ap 150 man ir. Atrastā, dāvinātā. Vecākais — no 1847. gada. Dubjos iemītā grāmatā. Man personiski pirmo veltīja mūsu pilsētas mākslinieks Jānis Jansons pirms desmit gadiem. Nu ir ari Jura Brieža darinātās.

— Man prasa, cik tev to tūkstošu mājās ir? Nezinu, neesmu skaitījis. Gleznas nevēlāki skaitījis. Tātācījās arī vīnu nogalina... Un grāmatu draugi Viboradu izvēlejās par savu aizstāvi. Soētā Viborada — bibliotēlu sargātāja.

— Bet šis tātu nav vienīgais ekslibris?

— Ap 150 man ir. Atrastā, dāvinātā. Vecākais — no 1847. gada. Dubjos iemītā grāmatā. Man personiski pirmo veltīja mūsu pilsētas mākslinieks Jānis Jansons pirms desmit gadiem. Nu ir ari Jura Brieža darinātās.

— Man prasa, cik tev to tūkstošu mājās ir? Nezinu, neesmu skaitījis. Gleznas nevēlāki skaitījis. Tātācījās arī vīnu nogalina... Un grāmatu draugi Viboradu izvēlejās par savu aizstāvi. Soētā Viborada — bibliotēlu sargātāja.

— Jau 100 un vairāk gadu cilvēki pieradusi, skatoties no Pārgaujas, Valmierā redzētā divus punktus — Simaņa baznīcu un «Stārķa ligzdu» ar pēdējo Valmierā saglabājušos brūģēto īelinu. Tāpēc jauvajās to visu plēst arā no Valmieras miesas. Iekšpusē

Piemīna

Andris Briedis

Vakar Valmieras jubilejas pasākumos bija īpašs akcents: Pilsētas kapos atklāja pieminekli ar bareljefu Laimonim Liepniekam. Tas — pilsētas domes pasūtījums Valmieras Goda pilsonim. Pieminekli Somijas granītā veidojis Andris Vārpa, valmierietis. Laimoni viņš iemūžinājis arī pirms tam — 1985. gadā ģipsi. Bet šis darbs viņam bija īpašs. Un Valmieras kapos tagad ir piemiņas zīme pilsētai īpašam cilvēkam.

Pirms 70 gadu jubilejas jautāts, ko viņam nozīmē Valmiera, Laimonis atbildēja ar vienu vārdu: visu! Tik nozīmīga šī pilsēta bija viņam. Un viņš bija zinošakais virs par Valmieras garo mūžu. Viņš gribēja uzrakstīt trešo Valmierai un novada pagātnei veltīto grāmatu *Tēvu zemes novadā*. Gribēja uzrakstīt arī grāmatu — *Zaļa liepa zelta laukā*. Grāmatu Valmierai. Bija jau tās sācis. Par to liecināja arī publikācijas *Liesmā*. Gribēja, cerēja, varēja. Nepaspēja. Pārāk ātra, negaidīta bija aiziešana.

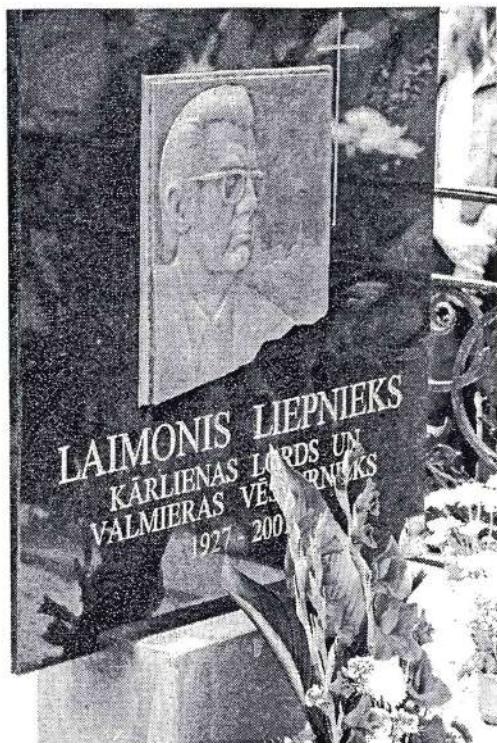
LAIMONIS LIEPΝIEKS Kārlienās lords un Valmieras vēsturnieks 1927 — 2001.

Tā pieminekli, no kura mūsos raugās Laimonis. Par paveikto paldies arī apbedīšanas sabiedrībai *Ritus*, Valmieras muzejam, vēl citiem.

Laimonis bija īpašs cilvēks savai Valmierai, arī citam Kārlienās lordam — Andrejam Dripem. Par šiem pēckara gadiem Valmierā un ap pilsētu, par Laimoni — misteru Filanderu tajos gados — spilgtas atmiņas ir rakstnieka grāmatās *Bez skaistas maskas*, vēl citās atcerēs.

Pieminekļa atklāšanu vakar vadīja aktieris Roberts Zēbergs. Runāja Valmieras domes priekšsēdētājs Inesis Bokis (*Laimona mūža devums nav pārvērtējams, viņš nedzīvoja sev, dzīvoja Valmierai*), tēlnieks Andris Vārpa (*nekas nav mūžīgs, atmiņa ir īsa, akmens ir gandrīz mūžīgs*). Pārvalku noņēma Inesis Bokis un Andris Vārpa, pieminekli iešķētīja Sv. Simaņa draudzes mācītājs Valters Korālis. Runāja Laimona klases, kara un darba biedri, rakstnieks Andrejs Dripe un citi, ziedus nolika Valmieras muzejs un citi kolektīvi, ļoti daudzi Laimoni cienošie, pie savā ilgu gadu autora bija arī laikraksts *Liesma*. Dziedāja Valmieras kultūras nama vīru koris *Imanta*, jo vīru dziesma Laimonim bija īpaši tuva, *Imantā*, kad nav aizņemts valsts korī *Latvija*, skan arī viņa dēla Jurģa balss.

Arī daba vēlēja, lai notikums izdots. Un tagad Pilsētas kapos ir vēl viena kopta vieta — atcerei.

PIEMINA. Joprojām uz mums skatās Laimonis Liepnieks.

Laimoni!

Tava dzimšanas diena ir ar noslēpumu, jo pasaулē esi nācis 1927. gada 13. aprīlī, bet tēvs, no plostosanas pa Gauju Valmierā atgriezies, pierēģistrējis Tevi tikai 20. aprīli. Vairākkart teici, ka tēvs to darījis, lai Tavos dokumentos nebūtu par nelaimīgu uzskatītais skaitlis 13. Var jau būt, ka tā.

Šoreiz Tava jubileja droši vien tiktu ilgi, gari svinēta, jo tā jau visai cienījama: 75 gadi. Bet pērnā gada 28. decembrī Tu aizgāji Taisaulē. Pēkšņi, ne-gaiditi.

Tu dažkārt teici, ka esi nelāgā laikā dzimis, jo 1944. gada augustā iesaukts gaisa spēku

paligos, kara beigās bijis amerikānu gūstā. Un 1945. gada pavasarī gūstekņu nometnēs kājas pārsaldējīs. To, gadiem ritot, juti arvien biežāk, sāpīgāk.

Bet: Tevī bija arī pirmskara Valmiera un vairākās valodās izlaisti grāmatu tūkstoši. Ľoti precīzs ir Tavu grāmatu nosaukums: «Tēvu zemes novadā». Un Tu, par misteru Filanderu saukts, viens no pēckara gadu Kārlienās lordiem, paliec arī citā to gadu lorda, Tev īpaši tuva cilvēka — Andreja Dripes — grāmatās. Tu — vēsturnieks, novadpētnieks, kolecionārs, senlietu pazinējs, par cilvēku-

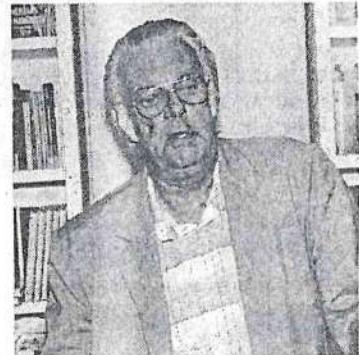
enciklopēdiju saukts.

Simtiem stundu kopā esot, ne reizi nedzirdēju, ka Tu runātu par nāvi. Jā, arvien mazāk kļuva to, ar kuriem Tu sarakstījies. Daudzās valstīs. Bet Tevī bija iecerēti daudzi darbi. Valmierai, Latvijai nepieciešami.

Sis ir pirmais pavasaris bez Tevis. Un Tavā Valmierā, Pilsētas kapos, ir vēl viena apstāšanās, atceres vieta: pie Tevis. Un tieši Tu paspēji pierādīt, ka Valmierā tie tā ir saucami: Pilsētas kapi.

Tu savā pilsētā. Biji, esi, paklksi.

Piektdien, 19. aprīlī, pl. 16 tiksīmies Tavā atdusas vietā.

JUBILĀRS. Savu jubileju Laimonis Liepnieks pirmo reizi svin Taisaulē. Arī tur droši vien noder viņa zināšanas, arī tur daudz viņam īpaši tuvu cilvēku.

Bībeles vairākās valodās

Andris Briedis

«...viens no maniem valaspriekiem ir Bībeļu kolekcionēšana, sevišķi vecās Bībeles, un, protams, kaut ko vācot un interesējoties, nevar paitet garām saturam. Esmu lasījis tās vairākās valodās, intereses pēc — latviski, vāciski, lejasvācu un augšvācu izloksnē, holandiski, krieviski, salidzinot, kā tulkotāji strādājuši. Latviski — Glika pirmais tulkojums. Viņam ļoti skaista

valoda...»

Tā nesen izdotajā radio «Imanta» interviju grāmatā «Kā klājas, valmierieti, gadsimtu mijā...» teicis viens no pilsētai vajadzīgākajiem cilvēkiem — Laimonis Liepnieks.

Šis gads viņam bijis skaists, garīgi bagāts. Arī tāpēc, ka viņš deviš vārdu sakoptai, būtiskai mūsu pilsētas daļai — Valmieras Rātslaukumam, arī tāpēc, ka atzīts par *Goda valmierieti. Liesmā*, kā jau ierasts, bijušas vairā-

kas būtiskas viņa publikācijas.

1843. gada 23. decembrī Anglijā 1000 eksemplāros izdota pirmā iespiestā Ziemassvētku un Jaungada apsveikuma pastkarte ar tekstu, ko lieto vēl šodien: *A Merry Christmas and a Happy New Year to You*. Tās autors Henrijs Kolls vienu eksemplāru piesūtījis sev. 1987. gadā tas kādā izsolē pārdots par DM 6000.

Arī šī ir Laimoņa atrasta ziņa.

LAIMONIS LIEPΝIEKS

LAIMONIS LIEPNIEKS

20. 04. 1927. — 28. 12. 2001.

Laimonis Liepnieks un Valmieras muzejs mūsu izpratnē ir divas nesaraujami saistītas lietas. Tur neko nevari mainīt pat Tu, Veļu māt...

Daudziem Tu, Laimoni, paliksi labā atmiņā kā brašs Valmieras puika, plostnieka dēls. Par savējo Tevi sauc bijušie gaisa spēku izpalīgi, gan šīs saules takās ejošie, gan tie, kas sargā Dieva dārzus viņā saulē. Citiem Tu esi Kārlienās lords. Krievs ļaužu pulciņš sauc Tevi par savu Skolotāju. Tie ir ne tikai kādreizējie 2. vidusskolas, Viesturskolas un Rencēnu skolas bērni, kuriem mācīji zīmēšanu un rasēšanu, bet arī Tavi kolēģi muzejā. Visvairāk ir to, kuriem Tu esi Valmieras Goda pilsonis, Valmieras vēstures pētnieks, muzeja darbinieks, erudīta personība — eksperts vēstures, mākslas, numismātikas un filatēlijas lietās.

Būdams vēsturnieks pēc sirds aicinājuma, Tu ietekmēji muzeja radišanu tā pirmajos darbības gados. Zināšanas pārvērtā tevi par Valmieras vizītkarti, par leģendu, vēl dzīvam esot. Tavs dvēseles darbs bija Valmieras dzīvē tik nozīmīgās Sv. Sīmaņa baznīcas restaurācijas pārraudzība un turpmākā izmantošana par izstāžu un koncertu zāli. Tas bija izlīdzināšanās un pilnbrieda laiks. Tu biji tas, kurš rosināja arheologus pētīt Zvejnieku, Beitu, Zilākalna, Zeltu kapulaukus. Tu uzdrīkstējies un prati pārliecināt tos, kam vara, par daudzu vietu un lietu saglabāšanu un atjaunošanu. Tavām idejām vienmēr bija spārni, tieši tādēļ mēs kopīgiem spēkiem bieži paveicām vairāk. Mums bija unikāla iespēja strādāt kopā ar Tevi — kolēģi ar enciklopēdiskām zināšanām, kuram līdzinoties iet uz pilnību. Tāpat kā mūsu tauta ir mūžīga, arī Tu jau esi mūžībā — mums, Valmierai, Latvijai.

Valmieras novadpētniecības muzejs
Valmieras pilsētas dome

Atvadīšanās no Laimona Liepnieka Sv. Sīmaņa baznīcā 2002. gada 5. janvārī pl. 14.30,
izvadīšana pl. 15 uz Pilsētas kapiem.

* * *

Gribu iztulkot visu, kas vāciski rakstīts par Beverīnu. Lai citiem vieglāk sekot un par šo lietu spriest. Vēl jāuzraksta grāmata «Zala liepa zelta laukā». Grāmata Valmierai.

Tā Laimonis viņa 70 gadu jubilejai veltītajā sarunā mūsu laikrakstā 1997. gada 19. aprīlī.

Iecerētie darbi arī tapa. Ik pa laikam *Liesmā* publicētie Laimona kultūrvēsturiskie, tēlaini sulīgā valodā veidotie raksti liecināja: top arī trešā Valmierai un novada pagātnei veltītā grāmata «Tēvu zemes novadā». Nepaspēja.

Laimona laime bija tā, ka gudrs, ar labu, tālu atmiņu. Ľoti daudz vairākas valodās lasījis. Nelaime: ļoti daudzi to zināja un viņam zvanīja, prasīja. Arī no citiem rajoniem. Arī naktīs. Ilgus gadus Laimonis bija izziņu birojs. Arī mums ļoti bieži Laimonis bijis padomdevējs, celvedis. Paldies arī par to.

Laimonis bija, ir, paliek īstākais Valmieras puika: šajā pilsētā dzimis, tai mūžu veltījis. Viņš — viens no pēdējiem Kārlienās lordiem. Draugs Andrejs Dripe, arī viens no viņiem, grāmatās šiem pēckara gadu Valmieras puišiem pieminekli uzcēlis.

70 gadu jubilejai veltītajā rakstā *Liesmā*, jautāts, ko viņam nozīmē Valmiera, Laimonis atbildējis ar vienu īsu, ietilpīgu vārdu: visu! Bet no rītdienas ar Laimoni Liepnieku varesim tikties tikai atmiņās, viņa padarītajā un Valmieras Pilsētas kapos.

